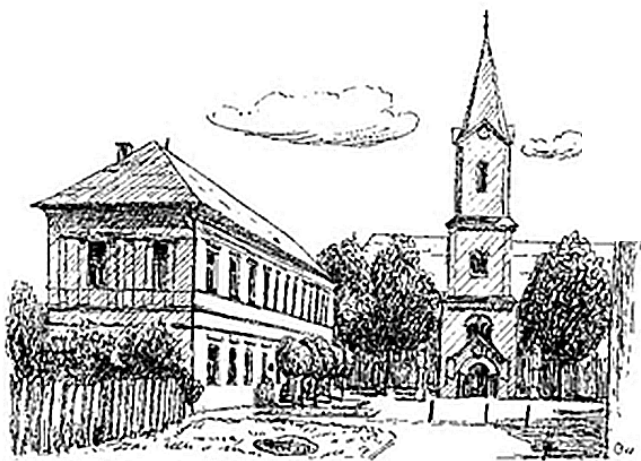

Vrbicko- svätomikuláškse ZVESTI

Obnovený raj

Čo znamenala Kristova obeť? Iz 53

Akú máme predstavu o raji? Malé dieťa mi hovorí: "To je mliečko." Iné zas na otázku kedy sa cítiš ako v raji odpovedá: „vždy“, - „A aj keď plačeš? –No vtedy nie, ale inak vždy.“ Dospelý povie, že raj to je predovšetkým pokoj, porozumenie, ďalší si napíňa predstavu raja hmotným zabezpečením, a tak by sme mohli dlho pokračovať.

Čoraz viac počúvame o raji pre lyžiarov, turistov, dovolenkárov o daňovom raji... To sú raje, ktoré si človek vytvára sám.

Biblický raj nie je dielo človeka, ale Božie dielo /1M2,8/ Hospodin Boh vysadil na východe záhradu v Édene a postavil tam človeka,

ktorého utvoril. Raj si Pán Boh nestvoril pre seba.

Skôr my si s obľubou vytvárame svoje raje. Niekedy aj na úkor iných. Kto si chce zabezpečiť raj len pre seba,

diela, a pokračuje v tom diele podľa Božej vôle.

Avšak človek v raji zlyhal. Začal sa baviť s pokušiteľom, nechal sa viesť jeho radami a na Božiu vôľu zabudol. Robíme to všetci. Každý z nás znovu začína Adamov príbeh. A tým sa aj s Adamom a Evou ocitáme na ceste

<http://wallpapercave.com/>

Obnovený raj	str. 1
Zamyslenie	
Opustený Víťaz?	str. 2
Pohl'ad späť - z histórie: kážeň Matúša Blahu.....	str. 3
Predstavujeme:	
Alica Vrbíčanová	str. 5
Z našich kruhov:	
Zhodnotenie minulého roku..	str. 7
Zborový vianočný program...	str. 9
Koľedy	str. 9
Mládež	str.10
Zborový bedminton	str.10
Národný týždeň manželstva	str.11
Pozývame	str.12

tomu sa časom zmení na peklo.

Pán Boh tvorí raj pre človeka.

Raj vzniká tam, kde je niekto pripravený byť tu pre druhého. Najskôr Hospodin pre Adama, Boh Kristus pre človeka, človek pre človeka.

Hospodin nepostavil človeka do raja, aby si v ňom lebedil a užíval, ale aby ho obrábal a strážil. Sloveso „obrábal“ v hebrejskom jazyku znamená tiež slúžiť. Človek slúži Bohu tým, že sa stavia do služby Božieho

do vyhnanstva. Vzďaľujeme sa Bohu a raj sa nám stráca. Z rajskej záhrady je naraz ohrada biedy, miesto, kde vládne nedôvera, námaha a smrť.

Sme v zajatí hriechu – a namiesto Ducha sú pri nás skutky tela: „smilstvo, nečistota, zmyselnosť, modloslužba, čarodejníctvo, nepriateľstvá, svár, závišť, nenávisť, hnevy, zvady, rozbroje, roztržky, závišti, vraždy, opilstvá, hodovania a im podobné“ /G5,19-21/.

Je možná cesta späť do raja? Áno, ale má dané pravidlá.

V závere 3. kapitoly čítame: „Aby však teraz nenačial ruky, aby nevzal a nejedol zo stromu života a aby nežil večne, poslal ho Hospodin von zo záhrady Éden obrábať pôdu, z ktorej bol vzatý. Potom zahnal človeka a na východ od záhrady osadil cherubov s blýskavými plamennými mečmi, aby strážili cestu k stromu života.“/1M3,22-24/

Pán Boh nechce, aby človek, ktorý sa odvrátil od Neho, svojvoľne siahol po ovocí stromu života. Preto je cesta späť do raja strážená cherubmi s plamennými mečmi. To znamená, že je uzavretá pre všetkých, ktorí sa boja Božieho ohňa a nechcú sa spáliť ani popáliť. Pán Ježiš hovorí: „Kto by si chcel zachrániť život stratí ho; ale kto stratí život pre mňa nájde ho.“ /Mt 16,25/ Povedané inak: Kto chce

raj najskôr pre seba, ten sa cez cherubov do Božej záhrady nedostane, kto nehľadá najprv kráľovstvo Božie, ten nakoniec všetko dôležité stratí. Cesta do raja zostane pre neho zatvorená.

Návrat do raja je možný len cestou kríža. Toho, ktorý niesol sám Kristus, aby na ňom priniesol obeť zmierenia človeka s Bohom. On sa vzdal hodnosti, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži. Krista táto misia stála všetko. Bol opovrhnutý a opustený ľuďmi. Bol prebodnutý pre naše priestupky. Znášal trest za náš pokoj a jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia. Strápený pokorne trpel – za nás. /z Izaiáša 53/

Kristus, ktorý je centrom nielen tohtoročných veľkonočných sviatkov

v dejoch Jeho utrpenia, bolesti, potupy a smrti na kríži je tu pre nás, živý, pripravený pomáhať nám a viesť nás ku večnej spáse. Už tu a dnes môžeme s Ním, a tak aj medzi sebou navzájom zažívať kúsok toho raja, ktorý sme pre hriech stratili.

Tvoja veľká poníženosť za ľudský hriech platila;

Tvoja smrť aj mne blaženosť, stratený raj vrátila,

Tvoja bieda, úzkosť, bolesť, získali mi najvyššiu česť:

Za tú milosť tisíckrát chcem Ti, Pane, ďakovať. ES92, 4.v.

/S použitím myšlienok Jána Hellera/
Spracovala Mgr. Lýdia Kordošová

Opustený Víťaz?

Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?

Takto zvolal Pán Ježiš, pribitý na kríži. Tieto slová zaznamenal vo svojom evanjelium evanjelista Matúš – Éli, Éli, lama sabachtani? (Mt 27,46) a Marek – Eloí, Eli, lama sabachtani? (Mk 15,34). Napokon týmito slovami začína aj 22. žalm. Pán Ježiš ho pravdepodobne poznal. Tieto biblické miesta Starej a Novej zmluvy sú vzájomným odkazom na seba. Ukrižovanie nebolo poslednou udalosťou v dejinách spásy Božieho ľudu. Bola však rozhodujúca, na ktorú sa budú môcť odvolávať všetky generácie. Kríž napokon zostal prázdny.

Teraz však Pán Ježiš „horekuje“, že je opustený a príčinou akoby bol Boh sám. Zostaneme smutní nad dramatickou udalosťou odohrávajúcou sa na Golgote? Máme nejaký dôvod na radosť? Aké svetlo nám z tejto neopakovateľnej udalosti žiari? Ten, ktorý visí na kríži, nás zachráni? On zomiera za nás? Veď Ho opustil aj

Boh! Jasne zaznieva Ježišov hlas: *Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?*

Takmer všetci Ho opustili – Judáš, Peter, ostatní učeníci, súrodenci, obyvatelia Nazareta, celý národ, všetok ľud – rozpáchli sa. Zostal skutočne sám alebo bol s Ním Jeho

nebeský Otec? Ako rozumieť tomuto výkriku z obetného miesta – z kríža?

Opustil Ho Pán Boh skutočne alebo mal len pocit opustenosti a stratil vedomie Otcovej prítomnosti? Alebo Pán Ježiš len citoval 22. žalm, aby poukázal na to, že došlo k jeho naplneniu? Buď sa Ježiš mýlil alebo bol skutočne opustený. Inú možnosť nemáme.

Je však nemysliteľné, aby ten

<https://ourghanablog.wordpress.com>

„Svätý“, ktorý bol nekonečný v múdrosti, konal tak pochybne v kritickej chvíli svojho poslanca, kedy údel sveta bol na vážkach. V slovách, ktoré zazneli z kríža, sa odrážal charakter a božské poslanie obetujúceho sa. Bez ohľadu na to, či tomu rozumieme alebo nie, musíme Jeho slovo prijať vierou, ktorá je podstatou a dôvodom neviditeľných, ale nádejných vecí (Žid 11,1). Nemáme doklad, že by Pán Ježiš niekedy pochyboval o Otcovej láske a Jeho stálej prítomnosti.

Pochopili by sme, že Boh raz opustí všetkých zatvrdených hriešnikov, ktorí napokon zahynú. Pán Ježiš bol však bez hriechu. Neurobil nič zlé, čím by si zaslúžil, aby Ho Boh opustil. On vedel, že netrpí za svoje vlastné hriechy, ale za hriech celého sveta (J 1,29). Môže byť pre Boha niečo hroznejšie, než je hriech? On prišiel, aby ho premohol a zmazal. Musel ho vziať na seba. Prijal hriechy druhých a niesol ich ako svoje vlastné. Tak to vidí aj prorok Izaiáš, keď prorokoval: „...on zniesol hriechy mnohých a zastúpil priestupníkov“ (Iz 53,12). Apoštol Pavol napísal, že Boh „Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil hriechom za nás“ (2K 5,21). Preto

musel Pán Ježiš v celom rozsahu ľudských hriechov zakúsiť takú opustenosť, o akej počujeme z tých známych slov. Žiadna smrť nie je porovnateľná s Ježišovou smrťou. Nie, Ježiš sa nemýlil. Na ňom spočívala vina padlého ľudstva. On niesol zhubné zlo hriechu.

Nebeský Otec musel so svojím Synom zaobchádzať ako so strateným a zavrhnutým hriešnikom, lebo zomieral na mieste hriešnika. Ten, ktorý bol „Svätý“, nezomieral smrťou svätca alebo mučeníka, ale smrťou zavrhnutého hriešnika. Zostúpil do priepasti hriechu, do pekiel. Ocitol sa až na dne, v najhlbšej temnote, kde je „plač a škripanie zubov“ (Mt 13,42). Nikto z ľudí nemôže vykresliť hrôzu tohto Božieho opustenia. Tu musí každý zmĺknúť, lebo stojí pred niečím, čo presahuje ľudské chápanie.

Našej viere stačí, že Písmo sväté nám podáva svedectvo o Ježišom božstve aj o Jeho opustení Bohom. Čím viac sa nad týmito dvoma skutočnosťami zamýšľame, tým viac a ochotnejšie klesáme k pokornej modlitbe pred Spasiteľom a vo viere objímame kríž, aby nás objal ukrižovaný Pán.

Aj my sa cítime niekedy sami, opustení. Zdá sa nám, že nikto z ľudí o nás nemá záujem, aj keď sú v našej blízkosti. Ba niekedy prežívame okamihy svojho života i dlhšie chvíle, keď nadobúdame dojem, že Boh sa o nás nestará, necháva nás napospas tomuto svetu a my nevieme, ako a čo bude ďalej. Pociť najväčšej opustnosti ľuďmi i Bohom nám nie je cudzí. Pán Boh nás ponecháva aj v samote, v trápení, v zápasoch, ale nikdy neopustí tak, aby na nás zabudol. Práve naopak, je stále s nami, aj keď si myslíme, že je ďaleko. Jeho ruka nás sprevádza aj v tých najťažších chvíľach a nenechá nás padnúť tak, aby sme sa nemohli postaviť. V konečnom dôsledku príde čas vyslobodenia a našej radosti - to ste mnohí už určite zažili. Ježišov výkrik opustnosti bol zároveň prejavom najsilnejšej viery. Oboma rukami sa držal svojho nebeského Otca. *Bože môj* - to je modlitba veriaceho srdca. To je liek proti zúfalstvu. Nikto nie je opustený, keď môže volať: *Bože môj, Bože môj!*

Vladimír Ferenčík

Matúš Blaho

V tomto pôstnom čase sme sa rozhodli vyhľadať a poskytnúť vám niektorú historickú kázeň našich dávnych kazateľov. Nie je to jednoduchá záležitosť. Hoci naši kňazi často publikovali a niektorí majú aj súborné diela, museli sme veľa času stráviť v archíve, aby sme Vám poskytli aj pre dnešok zaujímavú pôstnu historickú kázeň.

Kázne sú napísané v dobovom slohovom štýle i v dobovom pravopise. Niektoré sú tlačené „švabachovým písmom“. Je potrebná úplne odborná transkripcia pre súčasnú dobu.

Teda podávame kázeň od vynikajúceho kazateľa Matúša Blaha, ktorý 39 rokov blahodarne pôsobil vo vrbicko-svätomikulášskom zbore, ktorý sa vtedy skladal zo 14 obcí. V auguste v roku 1815 Matúš Blaho

vážne ochorel. Začala sa prejavovať astma. Nevzdáva sa činnnej práce v cirkevnom zbore. Po prekonaní akútneho ochorenia v roku 1816, v kázni v druhú pôstnu nedeľu ďakoval cirkevnému zboru, že mu pomáhali prekonať útrapy choroby, a že dokázali svoju lásku k svojmu farárovi i k Pánu Bohu. Túto pôstnu kázeň vydal aj tlačou v roku 1816, čiže pred 199 rokmi. Spisovateľ Rudolf Potančok je v roku 1950 opísal takto:

Kázal na známy text Ev. Matúša 15, 21-28.

Po úvode, v ktorom spomína ťažké časy za svojej nemoci, ďakuje Pánu Bohu za veľkú lásku a prichádza k poznaniu, že nemoc človeka je veľmi dobrým výchovným prostriedkom pre každého. Text mu dáva

možnosť rozoberať duchovnú a zvlášť mravnú hodnotu nemoci, ktorú Pán dopúšťa na nás a ktoré máme vďaka znášať, lebo nemože:

1/Ludskému rozumu k výbornej známosti dopomáhajú, 2/Hriešnikov na pokánie mocne prebúdzajú, 3/Spoločnú lásku v ľudských srdciach objavujú, 4/Dávajú príležitosť k mnohým krásnym cnostiam a skutkom.

V prvej časti kázne získava presvedčenie, že nebyť rozličných prekážok, neboli by ľudia došli tam, kde teraz sú. Tvrdí, že lekárska veda by sa nikdy nebola tak vyvinula, keby neboli vážne choroby. Ťažkosti nútili skúmať choroby a vynájsť rozličné liečebné spôsoby. Vedľa týchto objektívnych užitočných poznatkov každá choroba prináša človeku množstvo subjektívnych ponaučení. Choroba naučí človeka ceniť si najväčší dar života, zdravie. Nijaké poklady sveta nemôžu vyvážiť šťastie, ktoré pociťuje zdravý človek. V chorobe sa človek naučí, ako mu záleží na ľuďoch, bez ohľadu na to, akého sú povolania. Presvedčí sa, že často tí, ktorých si málo vážil, keď bol zdravý, sú mu v chorobe veľmi užitoční a pre takéto poznanie je choroba pre človeka dôležitá. Takto to podáva Matúš Blaho.

V druhej časti zdôrazňuje vážnosť pokánia, lebo človek nikdy nevie, kedy skončí jeho pozemský život a choroba ho má upozorniť na to, že jeho zdravie je nestála skutočnosť, nemá si na tom zakladať ani sa na to spoliehať. Máme sa učiť zo svojich a aj z nemocí iných a viesť Bohabojný život. Druhú časť končí slovami, citujeme: „a my bychom Bohu mohli za zlé míti, že na lidi dopaussti nemocy, které cýl jeho řízení, které polepssení lidi tak mocne napomáhají?“

V tretej časti poukazuje na dôkaz lásky zdravých ľudí ku chorému človeku. Kananejská žena so svojou dcérou bola vedená svojím nešťastím

k horlivej láske ku Kristu. I naše choroby, i choroby našich drahých zapalujú v nás, ako tvrdí Matúš Blaho, lásku a vieru. Choroba teda prispieva k zveladeniu najväčšej

232

W Neděli 2. Pořtj.

Maudrý swěta řjbiteli, ty gístě z maubr řin tať mnohé, tať rozmanité saužen nám přeb ři postavugeš. My řyce rozumem řwým newřdíme wřřetř dobrot řiny, pro řteré to řinjš; ale wřjme, že co na cestě řiwota řohoto nám wřdětř a řáwáš, řměřuge a řlaužiti má ř nassem řánj. Marě nás ředy ř sauženj řib řteré tať řasto řlēbětř mřřřme, řu řw newřtřřřjmu wřřělánj řřjwoti. Amen.

kresťanskej cnosti – lásky.

V štvrtej časti poukazuje na príležitosť k výchove mnohých cností a skutkov. Medzi prvými je trpezlivosť, ktorá človeku umožňuje, aby chorobu prenášal pokojne, bez reptania. To je podmienené pevným dúfaním – vierou v Boha, v Jeho pomoc a ochranu. Preto Pán vraví kananejskej žene: „Ó, ženo, velikár jest víra Tvá“. Veľkou cnosťou je dobročinnosť, ktorá nečaká na odmenu, ale ochotne vedie človeka

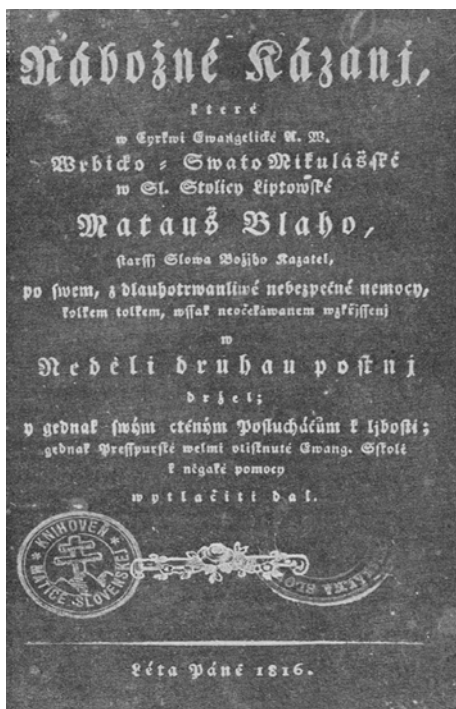
slúžiť a pomáhať z opravdivej kresťanskej lásky bez nádeje na odmenu. Dobročinnosť vedie na vrchol kresťanského života, obetovať sa za svojich spolubratov, tak ako Ježiš Kristus nám dal príklad tým, že položil svoj život za naše hriechy.

V závere kázne zdôrazňuje veľkú lásku a porozumenie členov cirkevného zboru, ktorú oni dokázali v jeho chorobe. Pretože v čase jeho choroby nastal rozvoj duchovného života v zbore. Kázeň pôsobí ako filozofická prednáška. Takáto kázeň bola príznačná pre osvietencov. Matúš Blaho vynikal medzi osvietenkými kazateľmi.

Matúš Blaho sa narodil v Bystričke pri Martine, 18.8.1772. Krstený bol v artikulárnom chráme v Necpaloch. V rokoch 1784-97 študoval v Kremnici, B.Bystrici, Bratislave a teológiu vo Wittenbergu. V rokoch 1797-98 bol vychovávateľom v rodine Štefana Zerdaheliho, pripravoval sa na profesúru a ďalšie štúdium vo Wittenbergu. V roku 1798 bol ordinovaný v Modre superintendentom Michalom Farkossom a v roku 1798 prišiel do cirkevného zboru v Liptovskom Svätom Mikuláši (od mája ako kaplán, od júla ako farár). V roku 1816 prvý raz kandidoval ako superintendent (biskup) Preddunajského dištriktu. V roku 1819 bol zvolený za seniora Liptovského seniorátu. Založil Sirotsko-vdovský učiteľský ústav Liptovského seniorátu. V roku 1829 dostal ďalšiu ponuku kandidovať za biskupa, ale zo zdravotných dôvodov definitívne odmietol. V roku 1830 daroval cirkevnému zboru 2 tisíc zlatých na opravu kostola a na výstavbu školy. Takmer celý svoj majetok zanechal na dobročinné účely. Zomrel 21.3.1837 v Liptovskom Svätom Mikuláši.

Spracovala Mgr.Daniela Fiačanová

//foto: archív ECAVLM

Od zušľachťovania textílií po zušľachťovanie ducha

Pokračujeme v seriáli predstavovania členov nášho cirkevného zboru. Tentokrát nahliadneme do života jednej z našich verných pracovníčok. Je prvým človekom, ktorého vidíme, keď vstupujeme na faru, máme ju na pamäti nielen keď myslíme na detskú besiedku, ale aj na takmer akúkoľvek zborovú akciu. Vieme, že tam bude, hoci „len“ niekde obsluhujúc v pozadí. Často sa s ňou rozprávame, ale málo o nej vieme. Sme preto veľmi radi, že na našu ponuku rozhovoru prijala Alica Vrbičanová

Začneme od toho, čo poznáme. Pracuješ na fare ako administratívna pracovníčka, čo obnáša zrejme širokú škálu aktivít. Akých konkrétne?

Je to všetko od vedenia pokladne, cez správu kartotéky (databáza členov zboru, pozn. red.), spracovanie oznamov na nedeľu až po také praktické veci ako pranie a žehlenie ... (úsmev)

Koľko je to už rokov, čo si nastúpila „do služby“? A akými zamestnancami si prešla dovtedy?

Na farský úrad som nastúpila 1. januára 2004. Dovtedy som pracovala takmer pätnásť rokov v Maytexe. Najskôr ako technická kontrola na úpravni a potom ako laborantka.

To je zaujímavé. Čo si skúmala ako laborantka?

Vyrábala som nové farebné odtiene. Zákazník si vybral konkrétnu farbu a našou úlohou bolo vyrobiť recept na požadovaný odtieň a podľa toho sa potom vyrábalo vo výrobe. Bolo to zaujímavé. Práca v laboratóriu ma skutočne bavila. Ale po čase prišla zmena naplánovaná tam hore. (úsmev)

A ako sa teda z laborantky stala zamestnankyňa fary?

Na fare potrebovali upratovačku. Z mikulášskeho zboru som poznala Janku Žiaranovú, ktorá mi o tom povedala. Ja som sa teda prihlásila a začala som upratovať. Po čase ma oslovil Ing. Peter Gärtner, vtedajší riaditeľ farského úradu, či by som nechcela pracovať na fare na tomto mieste. No a odvtedy som tu.

Pochádzaš z Liptovskej Kokavy. V akej rodine si vyrastala a ako si prežívala detstvo?

Rodičia pochádzajú obidvaja z Liptova: mama je z Pribyliny, otec z Lipt. Kokavy. Mám jedného brata, ktorý je odo mňa o tri roky mladší a má už svoju rodinku. Z materskej školy som absolvovala len predškolskú prípravu – v tom čase u nás materská škola nebola a základnú školu som vychodila doma

jednoducho sa išlo. Za smerovanie k viere vďačím svojim rodičom, ale tiež vo veľmi veľkej miere svojej starej mame (z matinej strany) a nášmu bývalému pánovi farárovi J. Čatlošovi. Stará mama zomrela, keď som mala trinásť, no dovtedy ma mnohým veciam naučila. Pamätám si, že som sa bála búrok. Raz, keď sa opäť

v Liptovskej Kokave. No a vždy som mala rada deti, hlavne tie malé. Mojm jediným snom bolo raz učiť v materskej škole.

Čo sa stalo, že nakoniec neučíš, hoci predsa len učíš detskú besiedku?

Keďže to bolo ešte za bývalého režimu, nedostala som odporúčenie. Ale vždy hovorím, že Pán Boh vie komu má čo dať. Asi mi to malo takto stačiť.

Ako si v detstve vnímala kostol, Bibliu, Pána Boha?

Kostol bol pre mňa samozrejmosťou. Keď sa malo ísť do kostola,

blýskalo a ja som sa len schovávala, ma stará mama zavolala koknu a povedala mi: „Čoho sa bojíš? S Pánom Bohom sa nemáš čoho báť.“ Potom mi povedala, aby som si zatvorila oči a spolu sme sa modlili nádhernú modlitbu Otčenáš. Keď sme skončili a otvorila som oči, uvidela som čosi nádherné. Nebo bolo zrazu jasné a namiesto búrky sa na oblohe rozložila krásna dúha. To bolo pre mňa silným mementom. So starou mamou sme až do jej posledných chvíľ, kedykoľvek som ju bola pozrieť, prespievali všetky

prídavkové piesne zo starého Evanjelického spevníka. Potom sme si spolu aj čítali z Biblie a končili sme spoločnými modlitbami. Boli to pre mňa veľmi krásne a vzácne chvíle. Stará mama bola pre mňa veľkou oporou a keď sa mám niekedy v niečom vážne rozhodnúť, vždy sa sama seba pýtam, ako by sa na to asi pozerala ona. Vzťah a modlitby starých rodičov voči vnúčatám sú veľmi, veľmi dôležité. Starí rodičia, máte nádhernú úlohu a výsadu modliť sa za svoje deti, vnúčatá. Možno tu už nebudete, keď príde ten správny čas a On naplní Vaše prosby.

Kam si sa vybrala po základnej škole?

Po základnej škole som nastúpila na Strednú priemyselnú školu textilnú v Ružomberku, odbor zušľachtovanie textílií. Hneď po škole som nastúpila do Maytexu.

Od štrnástich rokov si pomáhala v detskej besiedke najprv v Liptovskej Kokave a potom u nás v Liptovskom Mikuláši. Skúsenosť je často tá najlepšia škola, ale dostala si sa aj k vzdelaniu pre učenie detskej besiedky?

Áno. Chodila som na kurzy detskej misie a tiež dva roky do Biblickej školy v Martine. Chodila som tam veľmi rada. Tam bolo pre mňa okrem iného vzácnym počúvať pána farára J. B. Hroboňa, keď prednášal Starú zmluvu. To by som si zopakovala aj trikrát po sebe.

Teraz teda takpovediac žiješ na fare. Ako vnímaš svoju prácu?

Niekedy sa človek pýta či je toto naozaj Božia vôľa pre môj život, ale na druhej strane vnímam, ako sa cez túto prácu veľa učím. Najmä od ľudí, ktorých tu cez deň stretnem a spoznám. Mnohí starší, ale i mladší prežijú často veľmi ťažké chvíle vo svojom živote a často o sebe veľa povedia a počúvať ich životné príbehy, strasti a radosti ma naozaj pokoruje. A potom ma Pán Boh učí tiež pristupovať k ľuďom, s ktorými veľmi nesúhlasím, aj keď toho je menej. V tomto v dobrom obdivujem Matúša Stáňu (riaditeľ farského

úradu, pozn. red.), ktorý vie, keď treba, ako povedať „nie“ slušne, bez veľkých emócií. Príkladom sú pre mňa tiež ľudia, ktorí nepotrebujú hovoriť o svojej práci, hoci na to majú to najväčšie právo a mali by o čom hovoriť. Pre nich je jednoducho dôležité robiť to, čo od nich Pán Boh chce.

S kolegami sa ti teda pracuje dobre.

Som rada, že sú tu ľudia, či už priamo z fary, alebo celkove zo zboru, na ktorých sa môžem obrátiť s prosbou o pomoc a viem, že bez ohľadu na to, či niečo majú, alebo nie, tak mi kedykoľvek pomôžu a som im mnohým za to vždy vďačná a vážim si to. Bol by ich celý zoznam, ale myslím, že tí, ktorých sa to týka, vedia. Sú to pre mňa vzácní ľudia, ktorých si veľmi vážim. Ešteže nám Pán Boh dal toľko miesta v srdci, že sa tam zmestia mnohí.

Človek sa v tvojej pozícii musí brániť rôznym nástrahám. Nezarábaš najviac, medzi prácou a súkromím nemáš často jednoznačnú líniu, si tou prvou z nás, na ktorej sa nespokojní ľudia môžu „vybúriť“. Ako to zvládaš?

Ako to zvládam? Ako kedy. Záleží od situácie, ale neporovnávam svoju prácu s inými možnosťami, ja to beriem tak, že som tu, keď to Pán Boh chce. Ak bude Jeho plán iný, zariadi to znovu svojím spôsobom.

Takáto služba nie je o osobných ambíciách, ale skôr o Božom povolaní. Príde nám prirodzené, že človek na fare verí v Boha, ale aký máš s Bohom vzťah? Ako spolu fungujete?

Ráno začínam zamyslením obyčajne z Tesnej brány alebo z Chleba života a modlitbou a večer s Bohom prehodnotím celý deň. Myslím si však, že mám v mojom vzťahu s ním ešte rezervy. Potrebujem vážne zastavenia a keď sa k tomu nepriberiem sama, Boh ma jednoducho pošle na maródku. (úsmev). Som vďačná Pánu Bohu za Jeho milosť, lásku a trpezlivosť so mnou.

Čo užšie spoločenstvo, kde by si mohla bojovať boj spolu s inými?

Od mojich mládežníckych čias som zvykla chodiť na skupinky, stretnutia ľudí z mládeže v menšom kruhu a tiež na konferencie. Konferencií som sa časom presýtila. Skupinku tiež teraz mám, no skôr uprednostňujem osobné rozhovory a tiež čítanie rôznych kresťanských kníh a počúvanie cédečiek.

Cédéčkami myslíš hudbu?

Slovo. Hovorené slovo z modlitebného spoločenstva a kázne pána farára Kaczmaczyka. Ale mám veľmi rada aj hudbu. Nemusia to byť len výlučne kresťanské piesne, ale rada si vypočujem Hillsong church, Timothy, kedysi aj Matuzalem, Agape.

Hovorili sme o snoch. Čo je tvojou túžbou v súvislosti s našim zborom?

Vždy ňou boli princípy spievané v piesňach číslo 260 a 496 z nášho spevníka. Musíme sa ďalej učiť pokore a úcte jedného voči druhému. Aj keby si nič o mne nenapísal, stačí keď uverejníš tieto piesne. Toto je mojím najväčším snom.

A čo tvoja osobná budúcnosť?

Skoro po tridsiatich rokoch som sa rozhodla vystúpiť z učenia detskej besiedky. Potrebujem si aspoň na čas vydýchnuť a tiež som presvedčená, že treba dať priestor mladším. Túžim tiež po takej osobnej obnove. Teším sa na pocit, keď prídem niekedy do kostola bez toho, aby som musela myslieť na množstvo ďalších vecí. Služby Božie už dlhšie vnímam len pracovne a to nie je dobré. Ja to už niekedy nazývam deformáciou. Takže vnímam potrebu aspoň na nejaký čas niečo vypustiť a na chvíľu sa zastaviť a začať inak vnímať svet okolo seba aspoň na nejaký čas a potom, keď Pán Boh bude mať so mnou iný plán, tak ma určite niekam konkrétne posunie. (úsmev)

Máš nejaké životné motto?

Dvadsiaty tretí žalm o Hospodinovi ako dobrom pastierovi. Ten mi vždy príde na myseľ, keď kráčam ráno do práce.

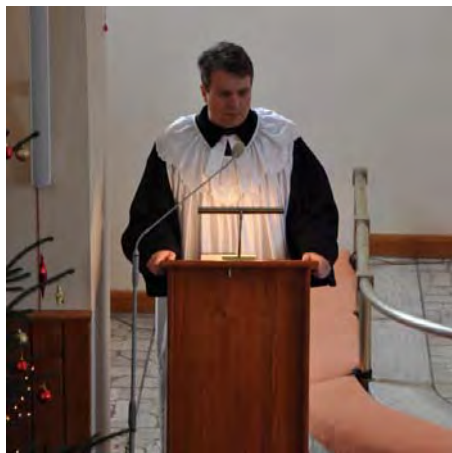
//text a foto: Ján Blcháč

Zhodnotenie minulého roku - duchovný život

Bratia a sestry

Rád by som sa vám prihovoral a tak v krátkosti zhrnul rok 2014. Na začiatok možno pár čísiel. Stretli sme sa na 374 službách Božích. V histórii cirkevného zboru je to najvyššie číslo. Okrem hlavných služieb Božích v Mikuláši, Iľanove, Okoličnom a Ondrašovej to boli večierne v kostole vo Vrbici, nešporné služby Božie v Ploštíne a v Demänovej, ako aj strednotýždňové služby Božie v Domovoch dôchodcov na Podbrezinách, v Ondrašovej a vo Vitálišovciach.

Musím pochváliť peknú účasť, čo nás kazateľov vždy povzbudí. Okrem služieb Božích zbor žije aj ďalším duchovným životom. Stretávajú sa mamičky na MAMI klube, detská besiedka, dorast (to sú mladí ľudia v konfirmačnom a pokonfirmačnom veku), mládež (to sme my, tí trochu starší), biblická hodina, spevokol. Všetky tieto aktivity bežia už niekoľko rokov. Tak čo bolo nové? Veľmi sa

teším, že ak sa nám dá, neodchádzame hneď z Chrámu. Prijmete pohostenie pripravené mládežou a trochu sa porozprávate. Som veľmi vďačný za túto službu. Môžete si pozrieť prenosy zo služieb Božích na web-stránke cirkevného zboru. (nájdete ich na: <http://www.ecavlm.sk>). Rýchlosťou blesku sa šíria informácie, pripravené sú plagáty a o toto všetko sa stará redakčný výbor. Tiež im sa chcem poďakovať, lebo natočiť, zostrihať, umiestniť, navrhnuť, vytlačiť – to

chce veľa času a energie. Rád by som Vás povzbudil! Zúčastnite sa aj na modlitbách pred službami Božími. S veľkou láskou vás prijímam medzi seba a poprosia aj za vaše starosti a bolesti. Opäť sa vrátim k číslam.

Minulý rok klesol počet členov cirkevného zboru cca o 290 členov. Bolo to z dôvodu robenia poriadkov v kartotéke. Veľa ľudí sa odsťahovalo z Lipt. Mikuláša. Veľa ľudí už zomrelo a keďže ich príbuzní pozabudli, že existuje aj evanjelický pohreb, doklady o nich sa k nám nedostali. Niektorí sa už necítia byť evanjelikmi, hlavne pri zvýšení cirkevného príspevku na 7,-€. Počet členov sa ustálil na čísle 3531. Musíme si uvedomiť, že na chod zboru prispieva cca 67% členov zboru. Ale poplatky, ktoré sme zaviazaní prispievať na vyššie cirkevné organizačné jednotky (COJ) sa vyrátavajú z celkového počtu členov CZ, a to nám v niektorých fázach roku robí problémy.

Pokrstili sme 42 detí a pochovali 43 členov Z. V tom je náš zbor trochu výnimočný. Lebo niekedy máme viac krstov ako pohrebov alebo sme vzácné vyrovnání. Len ma mrzí, keď poznáte človeka, keď viete, na ktorom mieste v kostole sedel, keď poznáte jeho vieru a potom jeho príbuzní zabezpečia inú rozlúčku ako kresťanskú. Vždy vo mne rezonujú slová brata biskupa J. Fillu, ktorý nás učil predmet ako si pripravovať

kázne. Pohreb je misijnou záležitosťou. Lebo tam ide o zvesťovanie vzkriesenia zmŕtvych v láske Ježiša Krista. Veľmi som sa tešil zo spevokolu. V roku 2014 bola medzi nami pani lektorka Michelle Olson. Nezabudnuteľné chvíle! Mladí so staršími, vystúpenia na službách Božích v Mikuláši aj v dcérocirkvách. Stretnutie spevokolov v Liptovskom Jáne. Ale aj posedenia, opekačky, naozaj to bolo pekné obdobie. Bol by som rád, keby sa to vrátilo.

Modlite sa, prosím, za nás, aby sme mali silu opäť začať, presvedčať, prehovárať, motivovať, spievať a tešiť sa z toho, že môžeme byť spolu.

Blížia sa Veľkonočné sviatky. Každý jeden deň bude mať posolstvo a svoje čaro. Prajem Vám, aby ste ho prežili a precítili. Na veľký týždeň bude na našom námestí inštalovaná výstava sochárskych prác kresťanského umelca z USA. Dúfam, že aj ona prispeje k duchovnému prežitiu týchto dní. Na Bielu sobotu sa budeme môcť spolu modliť – tak ako minulý rok. Pozývam Vás – prídte. Viete, nezáleží na tom, čo všetko budeme mať pripravené pre návštevy. Záleží na tom, ako bude vzkriesený Kristus v našom srdci. To je podstatné a môžem povedať, že večné!

Požehnané Veľkonočné sviatky.

*Mgr. Marián Bochnička
predsedajúci zborový farár*

Zhodnotenie minulého roku - financie

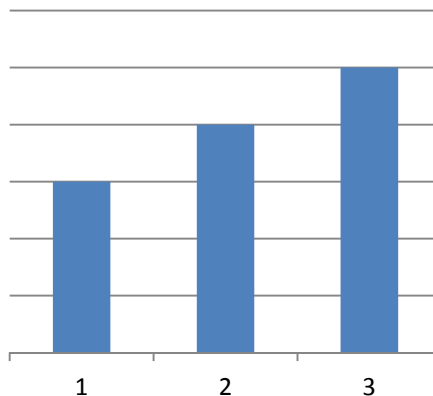
„Chod'te teda, číňte mi učeními všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta.“ (Matúš 28/19-20)

To je základné poslanie, veľký misijný príkaz, ktorý Pán Ježiš pred svojím vstúpením učeníkom odovzdal. A prostredníctvom apoštolov aj svojej cirkvi, aj nám, aj nášmu cirkevnému zboru. Ježišov odkaz je stále veľmi aktuálny a tento svet, ľudia v ňom, neuveriteľne potrebujú, aby si cirkev svoje poslanie plnila. No vie to aj ten zlý, preto sa všemožne snaží odpútať našu pozornosť od toho, aby sme svoje poslanie naplňali. A financie, peniaze či majetok mu na to v dnešnom svete dávajú veľmi účinný nástroj.

Ak je finančných prostriedkov málo, často podliehame pokušeniu si zúfať, byť pasívni, byť ustarostení o dnešný deň a všetku svoju energiu investovať do odstránenia nedostatku peňazí. Na druhej strane, ak je prostriedkov mnoho, je len otázkou času, keď na dvere našich sŕdc začne kopať pýcha, nezodpovednosť, túžba mať ešte viac a falošný pocit istoty. Preto je dôležité, aby sme vo svojich modlitbách mysleli aj na to, aby sme boli zodpovednými šafármi a správcami, aby sme sa nenechali oklamať prebytkom či nedostatkom, aby sme nezabudli, že akýkoľvek majetok je len Boží dar a má slúžiť ako nástroj pre napĺňanie poslania cirkvi. V tomto zamierení, s touto modlitbou by som chcel aspoň niekoľkými vetami zhrnúť finančný život nášho zboru v uplynulom roku.

V prvom rade sa chcem zamerať na príjmy cirkevného zboru. Tieto príjmy pochádzajú z troch hlavných

zdrojov. Približne polovica našich príjmov pochádza z prenájmu budov a pôdy, nehnuteľného majetku, ktorý cirkevný zbor vlastní. Podľa mnohých je to vysoké percento a tento spôsob práce tlačí zbor do akejsi podnikateľskej polohy, ktorá ho príliš zamestnáva. Samozrejme, súhlasím s tým, že snaha prenajímať priestory, udržiavať si nájomcov, rokovania o cenách a ďalších požiadavkách nájomníkov, riešenie problémov s neplatičmi (i keď je ich dnes zanedbateľné percento, za čo sme Pánu Bohu vďační), účtovná agenda a administratívna náročnosť, to zbor veľmi zamestnáva a niekedy až zahlcuje. Na druhej strane, tí, ktorí spochybňujú tento model financovania zboru, by nám mohli pomôcť odpovedať si na niektoré s tým súvisiace otázky: Čo so všetkými tými priestormi, ktoré cirkevný zbor vlastní? Mnohé si stále vyžadujú veľké opravy, z akých zdrojov to zabezpečiť? Akú alternatívu k týmto príjmom zvoliť? Vieme si predstaviť úplné financovanie zboru zo strany jeho členov, akúsi obdobu desiatkov? Ja som stále presvedčený, že o majetok sa musíme starať zodpovedne, zodpovedne vo vzťahu k členom našej zborovej rodiny, vo vzťahu

k spoločnosti, vo vzťahu k našim predkom. Momentálne máme prenajaté takmer všetky naše priestory a máme korektné vzťahy s nájomníkmi. To si veľmi vážime a chceme aj my byť zodpovedným partnerom.

Druhou podstatnou zložkou príjmov sú príjmy od členov zborového spoločenstva: milodary, ofery, cirkevný príspevok. V uplynulom roku vygenerovali viac než tretinu celkových príjmov

zboru. V správe z kanonickej vizitácie brata biskupa východného dištriktu je nám odporúčané tento podiel zvýšiť. Opäť súhlasím. Aj ja by som bol šťastný, ak by sme svoj zbor vedeli užiť len z vlastných zdrojov, ako to bolo kedysi. Model desiatkov, ktorý stará zmluva podrobne popisuje, mal a stále má veľký význam. No zatiaľ nevieme, ako tento cieľ dosiahnuť a ani brat biskup nám v správe príliš nenapovedá. Každá minca má ale dve strany, a preto aj tu je potrebné povedať, že sme veľmi vďační za to množstvo pomocníkov, dobrovoľných služobníkov, darcov a ľudí, ktorí so svojím zborom skutočne žijú ako s rodinou. Je to vzácne toľkých ľudí vo svojej blízkosti mať a nech to niekedy vyzerá akokoľvek, každého takéhoto človeka si nesmierne vážime.

Tretou skupinou príjmov sú príjmy z činnosti zborovej diakonie a dotácie (v minulom roku dotácia na rekonštrukciu oltára). Zborová diakonia v poslednom období výrazne ožila, pribúda klientov aj pracovníkov a dobrovoľníčiek. Diakonia, služba lásky, má v našom zbore pevné korene a dlhú tradíciu a teší nás, že po istom čase útlmu jej aktivita znova rastie a napreduje. A čo povedať o našich výdavkoch? Dve tretiny výdavkov tvoria náklady na opravy a rekonštrukcie, platby za spotrebované energie a mzdové náklady. Zvyšok tvoria mnohé ďalšie položky: odvody vyšším cirkevným organizačným jednotkám, dane, spotreby pohonných hmôt, materiálu, náklady na prevádzku a pod. Chcem sa však aspoň niekoľkými vetami pristaviť pri tej väčšej skupine výdavkov. Opravy. Každý rok nás niečo dobehne, v minulom roku sme rekonštruovali dve kotolne v našich budovách, opravili vonkajšiu fasádu, dažďové zvody a natreli strechu na nájomnej budove Tranovského 2, rekonštruovali veľkú sálu v cirkevnom dome s obrovskou pomocou Súkromnej základnej umeleckej školy Liptovský Hrádok a v neposlednom rade sa nám podarilo uzavrieť ďalšiu časť komplexnej rekonštrukcie hlavného oltára. Veríme, že aj tieto opravy vytvoria možnosti pre to, aby cirkevný zbor mohol aj

do budúcnosti tieto priestory kvalitne používať. Čo sa týka spotreby energií, je to pre zbor veľmi významná položka a akékoľvek úpravy vedúce k jej nižšej spotrebe či lacnejším cenám energií sú pre nás veľkým prínosom. Mzdové náklady sme nútení udržiavať na minimálnej úrovni, pričom osobne si vôbec nemyslím, že je to spravodlivý prístup vzhľadom na prácu, ktorú mnohí v našom zbore odvádzajú. No na viac nemáme.

Zvlášť zákon o financovaní sociálnych služieb nás v prípade zborovej diakonie drží dosť pri zemi. Aj v tomto smere verím, že v budúcnosti sa to podarí zmeniť. To boli ozaj len základné informácie. Hospodársky život zboru je vždy podrobne vysvetľovaný na výročných účtovných konventoch, ktoré sú prístupné všetkým členom zboru. Aj týmto spôsobom nás chceme všetkých pozvať a vyzvať, aby sme sa aj týchto stretnutí zúčastňovali, aby sme mali záujem aj o túto stránku života zboru, aby sme prichádzali so svojimi nápadmi a myšlienkami.

Matúš Stáňa
riaditeľ farského úradu

Zborový vianočný program

Už uplynulo niekoľko rokov, odkedy sa naposledy uskutočnilo zborové vianočné podujatie s programom všetkých vekových kategórií. Počas týchto vianočných sviatkov sme sa však vďaka sestre farárke Lydke Kordošovej a ďalším aktívnym členom zboru rozhodli v zbore zaprášenú tradíciu obnoviť. 28.12.2014 to prišlo. Zaplnené hľadisko v sále nášho cirkevného domu šumelo očakávaním a účinkujúci so zdravou dávkou trémy povzbudzovali jeden druhého. Zakrátko sa roztvorila opona a program mohol začať.

Deti pod vedením Zuzky Hlavnejovej a Alicky Vrbičovej predviedli spoločný spev a krásne dynamické pásmo básničiek. Nasledovalo ovocie spolupráce detí, mládežníčok, dorastáčok a našich duchov-

ných. Dramatické a dôvtipné stvárnenie posolstva vianočnej hviezdy vyvolalo milé úsmevy na perách snád' všetkých prítomných. Zamyslením nad textom prvej kapitoly Evanjelia podľa Jána: „Do svojho vlastného prišiel a Jeho vlastní Ho neprijali“ sa k nám prihovoral br. farár Ľubomír Kordoš.

S pásmom tradičných aj menej tradičných kolied a piesní vystúpili naši spevokolisti pod vedením brata farára Mariána Bochničku a ďalší náš vzácny brat farár Vladko Ferenčík, ktorý celé popoludnie aj moderoval, mal pre nás prichystaný tímový vedomostný kvíz. Niekoľko interaktívnych súťaží a milý spoločný neformálny čas pri kávičke a koláčiku urobili veľmi dobrú bodku za celým podujatím.

Mohlo by sa zdať, že dnes podujatia podobného typu vyšli z módy, no ak ste sa tohto zborového popoludnia zúčastnili, určite nám prisvedčíte, že bude veľmi dobré, ak sa takto opäť v dohľadnom čase stretneme. Máme byť veru v našom zbore za čo vďační.

//text: RV //foto: Mikulášovci

VIANOČNÉ KOLEDOVANIE

Vianoce a koledy patria jednoducho k sebe. Je to pekné spojenie ľudovej nôty a zvesti o tom „čo sa vskutku stalo,“ a síce, že k nám prišiel sám Boh, aby preklenul tú priepasť zvanú hriech, ktorá nás od neho dlho oddeľovala. To je tá veľká radosť Vianoc, s ktorou sa s nami aj ďalšími zbormi delili počas sviatkov opäť naši spevokolisti.

Začali štedrovečernými službami Božími, vystúpili na našom vianočnom zborovom popoludní a navštívili našich bratov a sestry v Liptovskom Jáne, Smrečanoch a Krmeši.

//text: RV
//foto: Mikulášovci

MLÁDEŽ

Vianočné mládežnícke služby Božie

Kto prechádzal 28.12.2014 medzi 10:30 a 11:30 okolo vrbického kostolíka, určite spozornel. Zvuky gitary, klávesov, huslí, čela, kachonu či saxofónu sa dynamicky niesli vzduchom na oslavu nášho Boha. Kostol blízky nielen mladým, ale podľa účasti, všetkým vekovým kategóriám, priniesol do vianočného času veľmi osobné oživenie. Kázeň brata farára Mariána Bochničku

o tom, čo prináša posolstvo prvej kapitoly ev. podľa Jána – Slovo sa stalo Telom, bola výstižná a trefná. Prišli modlitby prítomných a potom prekvapenie. Jeden z našich už dospelých mládežníkov sa dal práve počas služieb Božích pokrstiť. Vladko Holan sa stal jedným z nás. Závazne vstúpil do vzťahu s Bohom, keď mu takto povedal, že ho berie skutočne vážne. Bolo to síce rýchle, ale krásne. Mládežníčky nám spoločne pripravili medovníčky zaujímavých tvarov (aj brat farár dostal svojho farimacika;-)) a spolu sme si ich v dobrej nálade spoločenstva mohli priamo pred

kostolom vychutnať. Môže sa zdať, že to bola milá idylka a skutočne bola, ale najväčšie potešenie plyní z toho, že mnoho z prítomných túžilo dať niečo ostatným. Dať bez bratia, dať pre povzbudenie iných. A to splnilo svoj cieľ. Myslím, že za celý zbor môžeme všetkým zaangažovaným povedať:

„Ďakujeme“.

//text: RV

//foto: Sonka Mikulášová

Zborový bedminton

V zdravom zbore, zdravý duch. Príležitosť stretnúť sa v novom roku aj inak ako pri koláčiku sme si opäť nemohli nechať ujsť, a tak sme sa hneď koncom novembra pustili do príprav. Výsledkom bol ďalší ročník novoročného zborového bedmintonového turnaja, ktorý sa konal tretieho januára už tradične v Liptov Aréne.

26 bedmintonových dvojíc predviedlo na ihriskách skutočne skvelý výkon. Začiatovníci opäť o niečo pokročili, pri mierne pokročilých už rozhodcov pod taktovkou skúsených manželov Jandovcov začínali bolieť krky (sledovať kvalitné dlhé výmeny nie je ľahké) a pokročilí už tradične zviadli boje, ktoré si každý musel vychutnať. Vždy niekoľko ľudí v hľadisku a práve nehrajúci hráči na kurtoch vytvárali zápasom tú správnu turnajovú kulisu. Len

ich všetkých musíme naučiť ešte viac povzbudzovať;-].

Občerstvenie tiež muselo byť a nebolo hocijaké. Výborný guláš pre nás všetkých pripravil tandem rodín Cuprovcov a Mikulášovcov a naše žalúdky pribežne zásobovali koláčiky od

našich účastníkov. K tomu čajík a kavička servírované našimi dievčatami Stančou a Jenny a dobrá nálada sa mohla krájať.

Mne osobne najväčšiu radosť urobilo vidieť všetkých ľudí pohromade a aj keď som sa nestihol so všetkými porozprávať, verím, že nás to opäť zdravo spojilo. Už teraz sa teším nielen na ďalší ročník, ale aj na všetky ďalšie aktivity v tomto roku. Do skorého videnia, priatelia.

Za organizačný výbor NZBT

//text: Ján Blcháč ml.

//foto: Evka Žiaranová

Výsledky turnaja:

Začiatovníci

- 1.miesto – Michelle a Vanesska Cuprové
- 2.miesto – Kamila Astafyeva a Evka Žiaranová
- 3.miesto – Erika Marková a Janka Profantová st.

Mierne pokročilí

- 1.miesto – Lenka Pooch a Martin Galko
- 2.miesto – Jarko senior a Jarko junior Markovci
- 3.miesto – Stanka Pethöová st. a Jelka Rusinová

Pokročilí

- 1.miesto – Lukáš Havlík a Janka Jandová
- 2.miesto – Edo Jančuška a Ivčo Košík
- 3.miesto – Domino Pethö a Ad'ka Foltová

Národný týždeň manželstva

Vdňoch 9. – 15. 2. 2015 sa uskutočnil už 5. rok na Slovensku Národný týždeň manželstva, s hlavnou témou **ON a ONA – jednota v rozdielnosti**.

Organizátormi v Liptovskom Mikuláši boli Občianske združenie NTM, nezisková organizácia Naše Manželstvo a cirkvi pôsobiace na území mesta Liptovský Mikuláš – Evanjelická cirkev a. v. na Slovensku, Bratská jednota baptistov a Rímskokatolícka cirkev.

Cieľom všetkých stretnutí bolo identifikovať rozdielnosti medzi mužmi a ženami, manželmi a manželkami, dvojicou, ktorá pochádza z rôznych rodinných prostredí, má rôzne osobnostné vybavenie či kultúrne pozadie. Rozdielnosti môžeme vidieť minimálne z dvoch pohľadov: môžeme ich nepriať a nezaoberať sa nimi, čím však často vytvoríme prostredie dvoch oddelených bytostí – hoci pod jedným strechou alebo rozdielnosti urobíme predmetom toho, čím sa necháme obohatiť.

Ak je ten druhý v určitom ohľade iný ako ja, tak fakt, že sa rozhodnem vstúpiť „do jeho sveta“, môže obohatiť môj život – a navyše nás to k sebe priblíži. V konečnom dôsledku nám naša rozdielnosť pomôže vytvoriť skutočne blízky vzťah. A o to napokon ide v manželstve.

V spolupráci s Liptovským tanečným centrom organizátori pripravili **Tanečný večer pre manželov a snúbencov**. Duchovným slovom ho otvoril evanjelický a. v. farár Mgr. Marián Bochnička a pozdravom primátor mesta Ing. Ján Blcháč, PhD.. Zladiť krok je dôležité nielen v tanci, ale aj v manželstve. Účastníkom bol odovzdaný diplom o absolvovaní tanečného večera.

Manželia Ivan a Ester Staroňovci pripravili pre manželov prednášku **Vieš čo potrebujem?** Manželia potrebujú na svojom vzťahu „pracovať“, ísť hlbšie vo vzájomnom

porozumení. Objaviť, že manželstvo v sebe skrýva väčší potenciál ako sa to zdá navonok.

Podobne sa venovali slobodným, ktorí si hľadajú partnerov a uvažujú o manželstve. V téme **Skôr než povieš áno** im predstavili program pre prípravu na manželstvo s dôrazom, aby ešte pred sobášom urobili cieľavedomé kroky pre svoju budúcnosť.

Rodinný karneval zostal pripravený na najbližšie obdobie, nakoľko sa rodičia a deťmi pravdepodobne rozpáchli na jarné prázdniny.

NTM vyvrcholil **požehnaním manželských párov**, resp. **obnovou manželských**

sľubov v rámci nedeľných bohoslužieb vo všetkých troch cirkvách. Organizátori 23. 2. 2015 vyhodnotili všetky aktivity a zaujímavou cenou odmenili jeden pár/jednotlivca.

//text: Vladimír Ferenčík

//foto: Evka Žiaranová

Čo na NTM 2015 hovoria najviac zaangažovaní?

Čo pre vás/teba znamenal národný týždeň manželstva?

NTM bol pre nás výbornou príležitosťou podporiť manželstvo – zväzok muža a ženy. Manželstvu rozumieme ako základnému, zmysuplnému, jedinečnému prostrediu pre budovanie najužších vzťahov. Tento vzťah vytvára unikátne prostredie pre výchovu novej generácie. (Ivan a Ester Staroňovci)

Pozastaviť sa v zhone mnohých povinností a nanovo si uvedomiť vzácnu hodnotu manželstva.

Zamyslieť sa nad dobrým Božím úmyslom, aby muž a žena vytvorili vzácnu jednotu, ktorá obohacuje oboch. (VF)

Z čoho ste/si sa najviac tešil/i?

Boli sme povzbudení, že sa v dnešnej dobe nájdú dvojice, ktoré rozumejú dôležitosti trávenia spoločného času a že dobrý vzťah „sa nenarodí“, ale sa „tvorí“. Aj z tých, ktorí uvažujú o manželstve a myslia to vážne. V našej kultúre nie je zvykom, že sa na manželstvo treba zvlášť pripravovať, skôr na sobáš a svadobnú hostinu. Táto príprava je často precízna a dlhá. Svadobný deň je však len jeden deň. (Ivan a Ester Staroňovci)

Veselosť a nadšenie tanečných párov boli aj mojou radosťou. Na druhej strane vážny záujem mladých ľudí, ich reakcie a rozhovory, boli pre mňa povzbudením, že manželstvo má význam a zmysel aj v dnešnej dobe. (VF)

Vaše/tvoje vízie do budúcnosti?

Budeme vytvárať ďalšie príležitosti v priebehu roka pre manželov (aj novomanželov) a snúbencov, napr. kurz pre tých, ktorí chcú vstúpiť do manželstva „Skôr než povieš áno“ v Liptovskom Mikuláši a Ružomberku. Manželia môžu posilniť svoj vzťah na „Manželských motivačných víkendoch“ v Račkovej doline (14. – 17. máj 2015 a v októbri 2015). Od júna budeme pokračovať v rámci Národného tímu na príprave NTM 2016 s novou témou a novými príležitosťami. (Ivan a Ester Staroňovci)

Je tu predpoklad, že podobné aktivity sa uskutočnia aj na budúci rok. Takto si mnohí môžu uvedomiť nenahraditeľnosť manželského zväzku. (VF)

Pozývame

BIELA SOBOTA

Zažime Veľkú noc spoločne. Čakajú nás **tematické bloky** zdieľania a modlitieb, kedy budeme myslieť na rôzne časti našich životov a života nášho zboru. Zakończíme to **hudobne**, chválami. Víťané sú **všetky generácie kedykoľvek počas**

Priblížme sa Bohu a On sa priblíži k nám. (Jak4:8)

4.4.2015
Stará fara
8:00-20:00

NÁDYCH

Príďte sa nadýchnuť čerstvosti podvečera plného obnovených piesní, súčasných básní a spoločenstva. Doprajte svojmu duchu nový vzDUCH. Len príďte a strávme spoločný čas spolu s EVSband a hosťami.

24.máj / 16:00 / Hlavný kostol

Po stopách Majstra Jána Husa (2. - 6. 7. 2015)

Pri príležitosti 600. výročia upálenia Majstra Jána Husa Liptovsko-oravský seniorát pozýva na vzdelávaco-poznávací zájazd

Prihlasovanie prostredníctvom cirkevných zborov seniorátu alebo na Seniorskom úrade LOS ECAV, 032 04 Liptovský Ondrej 77, los@ecav.sk

CENA: 200,- €/osoba

www.ecavlos.hostujem.sk

TERMÍN: do 15. 4. 2015

www.facebook.com/ecavlos

Pamätník Kralickej Biblie
v Kraliciach nad Oslavou

Husinec - rodiisko
Majstra Jána Husa

Kozí hradok

V nedeľu v noci bude v Betlehemskej
kaplnke vyzdvihnutý nový zvon Mistr Jan
2015

A ďalšie významné
miesta vrátane osláv

Detský prázdninový tábor

Počet: maximálne 25 Téma: *Stromy v biblických príbehoch*
Prihlášku si môžete vyzdvihnúť na farskom úrade, v ktorej nájdete všetky informácie.

Kontakty: Lýdia Kordošová 0918/828367 Vladimír Ferenčík 0918/828153

BATIZOVCE

8.-12. 7.
2015

Zvesti vo farebnej verzii nájdete na zborovom webe: www.ecavlm.sk/media/zborovy-casopis/.

Oznamy a aktualita a prihlásenie pre ich odber nájdete na www.ecavlm.sk.

Vrbicko-svätomikulášske zvesti:

Ročník 19 / číslo 1 / 25.03.2015 / Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru / Redakcia: Ján Blcháč ml. (obsah), Milan Vrbenský (grafika) / Gramatická korektúra: Mgr. Radka Guráňová / Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Liptovský Mikuláš / Kontakt: info@ecavlm.sk, 044-5522146 / Vytlačil: Transcius, a.s. v náklade 600 ks.